

Det er lett for en fra nord å tro at julestemningen er universell, med kimende klokker og fred på jord. Men her i ferielandet er julaften nesten som en hvilken som helst annen solskinnsdag. Noe minner om den hjemlige julaften, og mer om det etter hvert.

Jeg vil gjerne på meditatativ retreat, men ingen av dem jeg treffer vet om noe slikt. Selv om "alle" her er buddhister, rister de på hodet når jeg spør om meditasjon.

Så er flaksen med meg. På det lokale kartet finner jeg et lovende navn: Rattana Piphat Meditasjon Centre.

Jeg hyrer en tuk-tuk for å komme meg til stedet.

Trafikken er i det stor og hele ganske hensynsfull i Hua Hin, og ganske annerledes enn hva man kan oppleve i Nepal og India. Det er tett med mopeder og biler, noen sykler er også å se, selv en og annen sykkeldrosje, men ingen tuter og få presser seg fram. I India kan som kjent hver drosjetur fortone seg som en risikoopplevelse.

Mannen setter meg av foran et klosteranlegg, mener at sentret er der inn blant de mange bygningene i åssiden. Jeg må tro ham på ordet. Skiltene her er på thai og det er gresk for meg.

I Thailand er mye penger og møye lagt inn i klosteranlegg. Dette er et av de stedene som ruver og skinner i sola. Jeg går opp en brei oppkjørsel mot bygningene oppe i åsen. Buddhaer på høye sokler vokter over hvert skritt jeg tar.

Men det er ikke buddhablikkene som uroer meg, men flokken av skabbete og bjeffende bikkjer, som samler seg omkring meg. Det er alltid et knurrende kobbelt bak meg uansett hvordan jeg snur meg og det ser ikke ut som om noen har fått seg frokost på en stund. Løsbikkjer kan være en plage i Kauto i blant, men dette er noe ganske annet.

Jeg skifter fra turist til alfaulv og går fryktløs og rett gjennom den iltre hundeflokken, skritter bare rett fram, og det virker. Fillebikkjene skvetter til side.

En munk er i ferd med å feie opp lauv i klosterergården. Der begynner språkproblemene igjen. Ikke en gang ordet meditation betyr noe meningsfullt for ham. Men han er vennligheten selv, tar meg med inn i en stor bygning, en gompa tror jeg. Der sitter to menn, en ung og en eldre mann.

Den eldre snakker engelsk, men saken er den at engelsk i en tailandsk munn er et annet engelsk enn det mine ører kjenner. Det er noen engelske lyder en thailender ikke kan si, men ettrer hvert er jeg blitt god i gjetting.

Jeg viser ham meditasjonssenteret på kartet. Skriften er så liten at han ikke kan lese det. Han låner mine briller, lyser opp i et tannløst smil, kan lese navnet på stedet.

Men det stedet er ikke her hvor vi er. Meditasjonssentret er nabobygget, han peker på taket på

huset der utenfor klostermurene.

Jeg takker og skal gå...nei vent litt, den yngre får en beskjed, går avsted. Mannen kommer igjen med en vannflaske og gir meg den.

Dette er det eneste jeg har fått gratis her i Thailand, hvor møtestedet ellers heter money.

Jeg blir sittende litt inne i denne hallen. Det er svalt og stille, ingen forstyrrer, ingen skal selge meg noe.

Jeg mediterer over forgjengeligheten.

I kalde, hjemlige forhold er det lett å tro at omstendighetene er stabile og at mennesker og annet varer. Her brenner sola midt på dagen, overveldende og mektig, det vakre og heslige, livet og døden går hånd i hånd og ingen vet tiden og timen...

Alt går så meget bedre med et smil...

Da jeg kommer ut en time seinere bryr hundene seg ikke lenger om meg, de ligger rett ut og puster og peser i den skyggen de kan finne.

Men foran meditasjonssentret møtes jeg av en ny delegasjon hissige bikkjer. Jeg skritter rett gjennom flokken og mot klostergrinda uten å bli hundemat denne gangen heller.

Nå har jeg i alle fall nådd rette stedet, for på et skilt står navnet både på thai og på engelsk.

Her er meditasjonssentret. Men porten er stengt.

Jeg finner en sideport, kan lirke den åpen og går inn.

Meditasjonshallen er stor og luftig, men ingen der. Stedet er som utdødd.

Bak den store hallen treffer jeg nok en lauvrakende munk. Jeg burde visst hatt med meg en tolk, for de samme kommunikasjonsproblemene oppstår. Men han kommer fra Burma, forstår jeg, men det er lenge siden, nå er han blant de hjemløse, som har forsaket denne verden for å meditere og bli fri.

Munkene har små hytter å bo i og jeg går opp mot en av dem. En hund varsler min ankomst, en mann i sennepsgul drakt kommer ut, setter seg i skredderstilling. En kattermor med fem små smyger seg opp til ham, vil ha kos og mat.

Han går inn i hytta, etterlater døra påen og jeg får et glimt inn. Ikke noe tenåringsrom jeg har vært inne i har noensinne nådd samme graden av kaos som dette jeg nå får et glimt av.

Etter noen hundre trinn opp en steintrapp når jeg toppen av den grønne åsen. Sola skinner i gyldne buddaer, stupaer, vaiende faner. Store bygninger ligger i åssiden, flere internat og

klasserom, og ut av et av dem kommer en flokk unge noviser.

- Meditation centre? spør jeg.

De ser nysgjerrige på meg, jeg ser spørrende på dem, alle smiler. Detter er Thailand.

Jeg sitter en stund på en benk med utsikt over landet og havet. Det er ettermiddag, varmen gir seg, vinder svaler.

Den sola som brant nådeløst klokken 12 er blitt mild og vennlig klokken 4.

Om sider finner jeg en vei ned mot motorveien der minibussene går. Der ligger en liten kafe i veikysset og jeg begir meg dit.

Der står noe velkjent der i døråpningen. Jeg som leter etter en guru som kan lære med å meditere, finner en julenissen. Det er en gammel, forloren nisse, men like fullt en nisse hentet fram for anledningen. I rød drakt og hvitt skjegg og med nisselue og alt står han i varmen der foran kafeen.

Jeg kjøper meg mer vann, slapper av i selskap med julenissen og juletre i plastikk, made in China. Så noe minner om hjemlig jul. Men Jesubarnet og julesalmene mangler, det er tross alt buddhismen som rår.

Jeg går ut, tar jeg tit å vente på bussen.

Da skjer det andre velkjente, noe jeg daglig ser i Havnabakken, der jeg bor i Oslo.

En mann fyker forbi på rulleski på julaften og det slår meg nesten ut..

Ingen buss kommer. Trafikken roer seg også. Jeg er en litt fortapt turist på landsbygda i Thailand, venter på en buss som ikke kommer. Ingen drosjer er heller å se.

Til slutt blinker en bil, svinger inn og stopper. Det er en politibil og inni sitter en politimann.

- No more buss today, sier mannen.
- OK, sir.
- Go Hua Hin?
- Yes, sir.

Så får jeg altså skyss med politiet tilbake til Hua Hin, gratis til og med for andre gangen denne dagen.

- Do you know about this meditation centre, sir, spør jeg.
- Medication centre? svarer han.
- Meditation? gjentar jeg.
- No, no. Han smiler tilbake.

Etter dette forsøket på dialog gikk resten av turen i stillhet.

- Thank you, sir, sier jeg da jeg går av.
- Goodby sir, happy christmas, svarer han og kjører videre.

Og jeg ønsker god juuuul til alle...

Mvh ailo gaup